

II

TIN bà Thúy Thúy khỏi bệnh cảm được trình báo lên ông giám đốc. Và bác sĩ giám đốc kêu điện thoại cho tí phú Vĩnh Chân. Đúng 5 giờ chiều một đoàn xe sơn đen dài ngoằng bóng loáng phóng vào khuôn viên dưỡng trí viện. Đầy đủ bà quan văn võ của triều đình Vĩnh Chân đều có mặt: bí thư đeo kiếng trắng gọng đồi mồi đạo mạo, luật sư riêng, cận vệ, tài-xế phòng hồ lái xe phòng hồ...

Một cuộc họp thu hẹp với sự tham dự của các y sĩ diễn ra sau đó trong phòng giám đốc. Sinh viên nội trú Hoàng Trí được yêu cầu thuật lại sự việc. Bệnh cảm do nhiều nguyên nhân mà ra, nếu các bộ phận phát tiếng như lười, họng không bị trọc trặc thì chắc chắn là do thần kinh. Bà Thúy bị cảm cách đây 3 năm, tiếp sau một cơn xúc động đặc biệt. Gặp Hoàng Trí, bà khỏi cảm. Tại sao? Chưa ai tìm ra giải đáp. Tại sao bà Thúy chỉ bật được một câu ngắn rồi cảm lại như cũ? Tại sao bà lại nhắc đến «Con Rồng»? ?

Cuộc họp được kết thúc với những câu hỏi lơ lửng. Vì từ đầu đến cuối ông Vĩnh Chân chỉ ngồi nghe, không nói. Ông không giải thích cơn xúc động đặc biệt làm vợ ông cảm bắt nguồn từ đâu. Câu nói duy nhất của ông là cảm ơn ông giám đốc bệnh viện đã tiếp nhận vợ ông. Chỉ có vậy thôi.

Ông nặng nề đứng dậy. Y sĩ riêng của ông cùng đám gia nhân lực lưỡng rầm rộ kéo đến căn phòng nhỏ bé có chấn song sắt để hộ tống bà Thúy về nhà...

Sự đón rước lại không êm ả và chóng vánh như dự tính. Bà Thúy ôm đầu khóc trên giường. Cửa phòng được mở, ông Vĩnh Chân tiến vào trước, đặt bàn tay lên vai vợ, giọng âu yếm :

— Anh đưa mình về nhà nhé !

Bà Thúy Thúy bé bỏng, ốm yếu, hiền hòa, trông chừng gió nhẹ cũng thổi ngã đã biến thành đại lực sĩ trong khoảnh khắc. Bà chồm lên, hai bàn tay mềm như bún của bà chộp cổ ông, bóp chặt, bóp chặt. Ông Vĩnh Chân rú ăng ặc, đạo quân gia nhân hùng hậu phải huy động toàn lực mới cứu được nhà tí phú khỏi bị chết ngạt.

Những vết ngón tay của bà Thúy còn in hằn trên da cổ ông. Móng tay sắc nhọn làm máu chảy đầm đề. Không những bà Thúy hành hung chồng,

bất cứ ai xán lại gần đều bị ăn đòn «móng tay». Bọn cận vệ chỉ dám tránh né không dám đỡ đòn nên số người bị thương gần nửa tá. Sau cùng mọi người phải tháo chạy có cớ.

Tỉ phú Vĩnh Chân ngẫm nghĩ một lát, đoạn ra lệnh cho gia nhân áp đảo bà Thúy bằng mọi cách. Dường như câu nói của ông lọt vào tai bà Thúy. Bà òa khóc nức nở. Hai gã gia nhân vạm vỡ tiến lại, bà sợ hãi nép sát trong góc. Chi tiết này có một ý nghĩa hàm súc đối với ông giám đốc bệnh viện, y sĩ chuyên khoa thần kinh lỗi lạc. Ông tham khảo ý kiến bằng mắt với viên y sĩ riêng của ông Vĩnh Chân. Viên y sĩ này giả vờ ngó lơ. Có lẽ nhà tỉ phú đã nhất quyết mang vợ về cho bằng được.

Đứng bên Hoàng Trí pháp phòng. Giá chàng có thẩm quyền, hoặc ít ra chàng là y sĩ điều trị thật sự chàng đã can thiệp thẳng cánh. Chàng nhủ thầm «chê năng chống cự mình phải bênh vực mới được. Rõ ràng là nàng không muốn về, lương tâm con người — chứ chưa nói tới lương tâm thầy thuốc nữa — không cho phép mình có phản ứng tiêu cực... Hừ... tiêu cực là đồng lõa...».

Đồng lõa với ai, đồng lõa về chuyện gì, sinh viên Hoàng Trí không biết. Chàng chỉ có linh tính mang máng là bệnh điên của người đàn bà ngu tiều

ấy chứa đựng một vũ trụ bí mật. Dầu gặp khó khăn to lớn chàng vẫn phải khám phá cho ra...

Một tên gia nhân nắm tay bà Thúy lôi sên sệt ra cửa. Tên thứ nhì đùn sau lưng. Cả hai cộng lại gần hai trăm kí. Bà Thúy nặng chạ bằng một phần năm của họ. Máu nóng bốc bừng bừng trong người Hoàng Trí. Bất nhân quá. Con bò bị điệu ra lò thịt cũng chỉ khổ sở đến thế là cùng. Hoàng Trí có thân hình lực sĩ, lại giỏi võ karatê... Chàng cố quên địa vị thầy thuốc của mình. Chàng tự đặt vào hoàn cảnh một thanh niên hào hoa quân tử «giữa đường thấy chuyện bất bằng chẳng tha»...

Chàng còn ngần ngại thì bà Thúy đã tạo cho chàng lý do và cơ hội để hành động. Ra gần đến cửa phòng thiếu phụ bỗng giăng mạnh, tuột khỏi sự kèm giữ của hai tên đầu trâu mặt ngựa, vung chạy tới ôm cứng Hoàng Trí.

Mọi người chứng hứng. Hai tên gia nhân toan xấn lại thì bác sĩ giám đốc nghiêm giọng :

— Lùi ra.

Lời nói danh thép của ông giám đốc như bức tường vô hình cản chân hai tên gia nhân hùng hổ. Chúng đứng khựng, mắt lăm lăm lét lét. Ông giám đốc ôn tồn hỏi bà Thúy :

— Ông đến rước bà. Tại sao bà không chịu về?

Thiếu phụ ngược nhìn ông giám đốc, nước mắt ràn rụa. Giây phút này Hoàng Tri mới hiểu được thế nào là sắc đẹp ngũ tiêu. Phạm cặp mắt đẹp phải lớn. Lớn, thì người ta mới chiêm ngưỡng được trông đen óng ả và trông trắng hiền hòa... Đẳng này mắt nàng rất nhỏ. Nhỏ mà không lá rậm, hiện thân của sự dâm dăng đê tiện. Nhỏ mà không ti hí, mắt của «gái buôn chồng người», mắt của đàn bà khô cháy con tim hoặc quá đổi lạnh lùng... Mắt nàng rất nhỏ mà rất đẹp. Nàng chưa khóc Hoàng Tri đã ngắt ngáy. Phương chi nàng đang sụi...

Ông Vĩnh Chân giang rộng cánh tay :

— Thưa bác sĩ giám đốc, vợ tôi đang mất trí, không cần nhắc, không lượng xét được việc mình làm... Tôi nghĩ rằng thuyết phục, hoặc năn nỉ dịu dàng vô ích. Tôi yêu cầu bác sĩ đề yên cho người nhà của tôi trấn áp và khiêng ra xe...

Giọng ông giám đốc vẫn ngọt ngào (trời ơi, còn ngọt ngào hơn cả giọng cậu trai tân tình người đẹp...) :

— Vâng, đó là quyền của ông. Nhưng vụ này xảy ra trong phòng bệnh, trong nhà thương do tội có trách nhiệm coi sóc. Nếu bà mất trí thật sự thì sự trấn áp rất đúng. Với tư cách chuyên viên, tôi đã quan sát cử chỉ của bà từ nãy đến giờ... Ông hỏi

vị y sĩ riêng của ông thì rõ. Hiện giờ tôi có thể nói chắc với ông rằng bà nhà không mất trí...

— Hiện giờ không mất trí ?

— Vâng. Hồi nãy hoặc lát nữa thì tôi không biết. Hiện giờ thì không. Thần kinh của con người lạ lùng lắm ông ơi. Ông nên tin tôi và nghe tôi...

— Nếu nàng không mất trí thì đó lại là lý do khiến nàng phải ra khỏi nơi đây. Không điên mà sống cạnh người điên riết mại cũng điên.

Ông giám đốc cười :

— Tôi sống cạnh người điên hơn một phần tư thế kỷ rồi đó... Nói cho cùng, điên không hẳn là một bệnh, cho dầu có danh từ bệnh tâm trí, bệnh thần kinh. Điên chẳng qua chỉ là phản ứng của con người trước ngoại cảnh dồn ép, ngưng trệ. Người ta thường điên vì cảnh đời đen bạc. Người điên tài ba, thông minh tuyệt vời... Người ngu ít khi điên. Đàn bà kém nhan sắc cũng ít khi điên... Chết, ông tha lỗi, tôi vừa làm mất thời giờ quý báu của ông...

— Nghĩa là bác sĩ cho phép người nhà của tôi...

— Tôi sẽ không dám xía vào nếu có sự ưng thuận của bà. Trong trường hợp bà cương quyết phản đối, tôi xin đề nghị hoãn đến mai, hoặc một vài hôm nữa. Chúng tôi sẽ ráng giải thích điều hơn lẽ thiệt với bà...

Ông giám đốc quay về phía bà Thúy đang ôm cứng Hoàng Tri :

— Phiên bà buông tay ra.

Bà Thúy lại ép sát vào ngực Hoàng Tri thêm nữa. Hoàng Tri phải nói :

— Nếu bà không tuân lệnh bác sĩ giám đốc bà sẽ bị coi là... điên. Điên, thì người ta sẽ chở bà lên xe về nhà. Bà muốn ở lại bà phải tỏ ra tỉnh táo. Nào... tôi yêu cầu bà... bà thả áo tôi và đứng ngay ngắn tức là bà không điên...

Mọi cặp mắt đều đổ dồn vào những ngón tay thập bút nỏn nà của bà Thúy. Không ngáp ngừng thiếu phu rút những ngón tay trắng trẻo tuyệt diệu này ra khỏi ngực Hoàng Tri. Nàng cười với chàng. Và chàng cười lại.

Tỉ phú Vĩnh Chân bậm môi tức tối. Ông cáo từ bác sĩ giám đốc rồi quày quả ra xe. Đoàn xe Mét-xê-đét nối đuôi nhau rời dưỡng trí viện dưới ánh chiều bằng lạng.

* * *

III

SAU đó một lát sinh viên y khoa Hoàng Tri cũng thót lên ngựa sắt vù về Sài gòn.

Ra đến xa lộ thẳng tắp, rần rộ xe cộ, Hoàng Tri bừng tỉnh mộng. Thật vậy chàng đang vùi đắm trong một giấc mơ kỳ dị. Mơ mà không mơ. Mơ mà tỉnh. Tỉnh mà mơ... Chàng hăm bốt độ nhanh, lái sát vệ đường, phồng ngực thở một hơi dài. Dưỡng trí viện tọa lạc trên khu đất lớn, khoảng khoát, tứ phía là đồng trống, nhưng không hiểu sao hường phổi của chàng cứ luôn luôn thêm thiếu oxygen. Mỗi lần về Saigon chàng thường đậu xe dọc đường để thở bù...

Mặc dầu là chiều cuối tuần Hoàng Tri chẳng có việc gì để về thủ đô. Gia đình chàng ở cách thủ đô một ngày xe đò, qua mấy cái «bắc» cộng với nửa ngày ca-nô. Vì thế xuân thu nhị kỳ chàng mới về thăm. Chàng chỉ có một căn gác xép ọp ẹp, nóng như lò nướng bánh, thuê tháng trong xóm lao động, cuộc đời của chàng trải qua hầu hết ở